

til Noget. Endelig er der en Bestemmelse i Slutningen af § 8, der lyder saaledes: „Om enhver den Paagjældende overgaaet Straffedom meddeles der Dpholdsbogen Paategning“. Jeg tror, at det er for strengt; det er faktisk nok for blot at nævne et Exempel, at naar Spenferne strømme herover, ere de ikke altid saa stikkelige, som de skulle være. De kunne have opført Slagsmaal ved et eller andet Marked og derfor være blevne idømte en lille Straf, og den skal saa følge dem hele deres Liv igjennem. Jeg tror overhovedet ikke, at vi, fordi en eller anden Mand eller Kvinde har begaaet en Brøde, derfor skulle stemple dem for hele deres Levetid. Man ser saa ofte, at naar Folk tidligere have begaaet en eller anden Forbrydelse, og de komme over til Amerika, kunne de blive meget stikkelige og virksomme Borgere, fordi deres Fortid der er glemt, og jeg tror, at vi i Retning af at mindes det Forbigangne ere for strenge end for lensfældige. At tage En i sit Arbejde, der har været i Lugtuset eller har været straffet paa Bånd og Brød, gjøre Folk nødig; de se paa en Saadan med mistænkelige Dine og sige, at han har dog været Lugtustandidat. Det er Ting, vi ikke skulle holde ved; thi det gjør, at de mangen Gang vedblive at være Forbrydere. Derfor tror jeg ogsaa, at det Studsmaal, de ville faae med i Vandrebogen, ikke er heldigt. Der har ogsaa i det andet Thing været delte Meninger om denne Bestemmelse, og jeg tror ogsaa, at vi her maa komme til, at den i det Mindste bliver forandret noget, saa at den ikke kommer til at staa, saaledes som den staaar her. Endelig er der en Bestemmelse i § 10 om, at Studsmaalsbøgerne herefter skulle føres af Sognefogden; det var det, hvortil jeg før sigtede, der gjør, at Loven, medens den beholder sig som en Lov om Tilfyn med Fremmede og Rejsende, tillige omfatter noget Mere; thi § 10 sætter jo en splinterny Bestemmelse ind om, at Studsmaalsbogen herefter skal føres af Sognefogden. Det er af de Ting, jeg mener rettest bør overlades til Nyendeloven. Det kan nu være Uvil underkastet, om det ikke var rigtigere at henlægge det til Sogneraadformændene, fordi de have det nærmeste Tilfyn med Fattigvæsenet. Jeg har nemlig ikke opgivet den Tanke at blive Sognefogden ledig, men det, at give dem det ene Embede efter det andet, gaar just ikke i den Retning. Man mener vel, at da deres Løn kun er lille, kunde det være et lille Tillæg, de faae i de 25 Ore, men jeg tror, at bedre end Sognefogderne vilde det hjælpe at have et godt Landpoliti. Jeg tror, med al Ugtelse for de gode Sognefogeder, ikke, at de udføre deres Hverv som Landpoliti godt, og man bliver i det Stykke forbausset ved, at Lovforslaget vil gjøre dem til et Slags Landpoliti. Jeg veed nok, at de til en vis Grad ere det isorveien, og man har maasse haadt Vanfærlighed ved at sætte noget Andet i Stedet, men jeg skal ikke negte, at det er min Overbevisning, at baade § 19 og de Para-

grafer, som omhandle Sognefogedernes Tilfyn, vilde blive meget virksomme. Selv om der ogsaa kommer Tilmeldelser til Sognefogeden om disse Personer, tager han sig ikke af dem, de gaa ud i Afstrogene af Sognene, og der bolttrer man sig i Regelen ikke paa den mest heldige Maade, og Sognefogeden tænker vel i Almindelighed saaledes: Da Du kun faar en lille Løn, og da Du ikke kan leve af den Ore, som Du ifølge en gammel Lov har, at sidde øverst ved Bordet ved Gilderne, og som ovenkjøbet ikke bliver overholdt, er det ikke værd at tage sig Verden saa nær. Jeg tror altsaa ikke, at disse Foranstaltninger vilde blive overholdte, jeg tror, at man bør udstemme § 10 med Bestemmelsen om Sognefogederne. Naar man ved en Revision af Nyendelovgivningen kunde komme til, at det skulde være dem, var det en anden Sag, men det bliver noget andet, end at smugle Bestemmelsen ind i et Lovforslag, som sætter under et ganske andet Flag. Jeg kommer dernæst til Bestemmelsen i § 13, at Justitsministeren uden videre skal have Lov til at bortvise enhver mistænkelig Person ud af Landet. Denne Paragraf tiltaler mig heller slet ikke, thi det kan ikke negtes, at naar der kom politiske Flygtninge fra England, Lydsland eller et andet Land hertil, og vilde opholde sig her, kunde det være meget stikkelige og arbejdsumme Folk. Man har set før, at politiske Flygtninge ere komne hertil, men i Kraft af Lovene ere de blevne uvidste paa en meget ublid Maade. Jeg tror ikke, at dette er rigtigt, denne Advisningsret skal ikke eksistere for politiske Forseelser, der ere begaaede i Udlandet, maasse fordi en eller anden Despot har opkastet sig til Herker. Jeg kan kun finde det rigtigt at straffe Paagjældende for virkelige Forbrydelser, saa jeg sympatizerer ikke med Bestemmelserne i § 13, som den foreligger. Med Hensyn til de øvrige Paragrafer skal jeg endnu kun bemærke, at det er saa at sige en Selvfølge, at jeg maa være imod alle disse Bestemmelser, som gaa ud paa, at Omkostningerne ved Hjemsendelsen af disse Folk skulde fordeles paa Amtsraadsstredene i Forhold til deres Folketal. Jeg tror nok, at Fattigudvalgets Flertal — jeg tror næsten, at der er Enighed i denne Sag — vil komme til det Udslag, at paagjældende Kommune selv skal bære en saadan Byrde, og det maa jeg ogsaa anse for rigtig, saameget mere, som det Andet foraarjaager Dmsjøb, og er bygget paa den urigtige Forudsætning, at Kjøbstaderne ere for overbebyrdede, hvad de ingenlunde ere. En anden Grund, hvorfor jeg er mod disse Bestemmelser, der forøvrigt findes i § 17, er, at der ikke er nogen Overbestyrelse for By og Land. I det Hele taget saaledes som Lovforslaget oprindeligt var forelagt af Justitsministeren, vilde jeg med Ændringer paa enkelte Punkter kunne have været tilfreds med det, idet jeg erkjender, at det indeholdt noget Fremstridt, og at det fatte gamle Bestemmelser ud af Kraft, som